

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **A. B.**
státní příslušností Republika Kazachstán
trvale bytem K.
adresa pro doručování: N., P.

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2018 č.j. CPR-21297-9/ČJ-2017-930310-V238

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 7. 2018 č.j. CPR-21297-9/ČJ-2017-930310-V238 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 7. 2017 č.j. KRPA-252297-19/ČJ-2017-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup

na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že nijak nezpochybňuje protiprávnost svého jednání, kterého velmi lituje a jehož se nedopustila úmyslně. Odkázala na svoje odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že v něm uvedla důvod, proč území neopustila. Žalobkyně namítala, že svého protiprávního jednání si je vědoma, ale k tomuto nedošlo úmyslně, ale protože neměla jiné východisko a postupovala dle instrukcí správního orgánu. Tuto skutečnost však odvolací správní orgán nijak nerefletoval a bez dalšího konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 50 správního řádu a že žalobkyni byla poskytnuta součinnost, nijak se nezabýval tím, že od správního orgánu obdržela zavádějící, resp. nepravdivou informaci, že poté, co přinese potvrzení, jí bude výjezdní příkaz prodloužen – tuto skutečnost ignoroval. Pokud správní orgán konstatoval, že ani skutečnost, že se ocitla ve velmi složité situaci a hned první den po uplynutí výjezdního příkazu se opětovně dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně, nemá vliv na protiprávnost vytýkaného jednání, žalobkyně k tomu dodala, že by tato skutečnost měla mít podstatný vliv na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, což však správní orgány opomněly. Žalovaný se pak stejně jako správní orgán prvního stupně nijak nevypořádal s námitkou, že by v případě návratu do Kazachstánu žalobkyně byla ohrožena bezdomovectvím. Ani tvrzení, že zázemí a sociální vazby nemá ani v České republice, dle žalobkyně nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalobkyně se podle svého tvrzení snaží svou situaci řešit, je v kontaktu se sociální kurátorkou pro Prahu 1, má zde dlouhodobého přítele a spoustu dalších přátel, kteří jí pomáhají. Česká republika je pro ni domovem, v němž žije již 11 let; vytvořila si zde pevné vazby, jejichž zpretrhání by pro ni mělo negativní dopad. Správní orgán prvního stupně se vůbec nezabýval tím, v jaké situaci by se v Kazachstánu ocitla. Vrátit se do země, kde byla naposledy před 6, resp. 7 lety, by pro ni znamenalo octnout se v zemi bez jakékoliv podpory, bez přátel, bez možnosti začlenění se do společnosti atd.; byla by tam ohrožena bezdomovectvím a s ohledem na tamní situaci vystavena riziku vážné újmy – pro samotnou ženu je taková situace o to složitější a nebezpečnější; fakt, že situace v Kazachstánu není bezpečná, vyplývá i ze zpráv ve spisovém materiálu. Dle žalobkyně z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, na základě čeho dospěly k závěru, že se do Kazachstánu může vrátit. Pokud žalovaný uvedl, že žalobkyně nemusí vycestovat přímo do Kazachstánu, není jí jasné, kam by tedy měla vycestovat. Otec, který žije v Rusku se svou rodinou, jí pomoci nemůže stejně jako nevlastní sestry, s nimiž má pouze formální vztah a které sotva uživí své rodiny. Matka jí zemřela v 19 letech. Žalovaný pouze přebíral argumentaci správního orgánu prvního stupně, aniž se její skutečnou situací zabýval řádně a ve všech souvislostech. Žalovaný dle žalobkyně rovněž nezohlednil míru proporcionality mezi negativními důsledky, které by pro ni případné správní vyhoštění znamenalo, a mezi tím, čeho se dopustila.
3. Dále žalobkyně namítla, že jasně popsala, že dostala instrukce od správního orgánu prvního stupně a bylo jí zcela zřetelně přislíbeno vystavení výjezdního příkazu; žalovaný uvedl, že maření výkonu úředního rozhodnutí je závažným narušením veřejného pořádku, aniž

provedl šerení či zjistil, jak k celé situaci došlo. Z jejího jednání je zřejmé, že se po celou dobu snaží být se správním orgánem součinná a postupovat v intencích zákona. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, že rozhodnutí je přiměřené, není patrné, na základě čeho k takovému závěru žalovaný dospěl. Žalobkyně zopakovala, že správní orgány řádně neposoudily přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dále žalobkyně namítala, že Kazachstán nelze považovat za svobodnou zemi, přičemž vznesla svoje námitky proti závazným stanoviskům Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky a ministra vnitra. Namítla porušení zásady *non-refoulement*, formálnost závazných stanovisek, zkreslenost jejich závěrů a dále jejich nedostatečné odůvodnění. Taktéž uvedla, že pokud je jedinci položena otázka „Můžete vycestovat?“, je to chápáno tak, zda dotyčnému nehrozí fyzická překážka, tedy rozhodně ne ve smyslu, zda mu hrozí nebezpečí; otázka by v takovém případě měla znít, zda jí hrozí v zemi původu nebezpečí, a ne, zda může vycestovat. Žalobkyně připustila, že se nyní nachází ve složité situaci, ale ta je způsobena nevyřešeným pobytovým statutem, neboť bez oprávnění k pobytu a splnění dalších náležitostí nemůže v souladu se zákonem pracovat, a tudíž si nemůže vydělávat na zajištění svých potřeb. Je odkázána na pomoc druhých, svých přátel a přítele. Závěrem žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.
5. Na jednání konaném před zdejší soudem dne 8. 10. 2018 žalobkyně setrvala na svých názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se tohoto jednání nezúčastnil, v omluvě pak odkázal na svoje vyjádření k žalobě.
6. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 7. 2017 č.j. KRPA-252297-1/ČJ-2017-000022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení povinnosti opustit území České republiky ze dne 27. 4. 2017 č.j. KRPA-502629-22/ČJ-2017-000022, úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 7. 2017 č.j. KRPA-502629-29/ČJ-2016-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 11. 7. 2017 KRPA-252297-12/ČJ-2017-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka řízení ze dne 11. 7. 2017 KRPA-252297-13/ČJ-2017-000022, podání žalobkyně ze dne 10. 7. 2017, potvrzení správního orgánu prvního stupně o provedeném úkonu ze dne 7. 7. 2017, potvrzení konzulárního oddělení Velvyslanectví Republiky Kazachstán v České republice ze dne 29. 6. 2017 a ze dne 7. 7. 2017, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování žalobkyně ze dne 11. 7. 2017 č. ZS36345, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 7. 2017 KRPA-252297-19/ČJ-2017-000022, odvolání žalobkyně ze dne 14. 7. 2017 (doručeno dne 17. 7. 2017), doplnění odvolání ze dne 21. 7. 2017 (doručeno dne 24. 7. 2017), ze dne 21. 12. 2017 (doručeno dne 21. 12. 2017), žádost žalobkyně o stanovení nové doby k vycestování ze dne 3. 7. 2017 a žádost žalobkyně ze dne 3. 7. 2017 o odklad vykonatelnosti rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území České republiky, potvrzení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 2. 2017, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 18. 5. 2018 č.j. MV-25142-2/OAM-2018 k možnosti vycestování žalobce, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o bezpečnostní a politické situaci v Kazachstánu ze dne 28. 8. 2017 a o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém

pobytu v zahraničí ze dne 17. 7. 2017, sdělení Úřadu městské části Praha 1 o situaci žalobkyně ze dne 18. 12. 2017 č.j. ÚMČP1 OSP/2017 a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2018 č.j. CPR-1181-7/ČJ-2018-930310-V240.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyni byla rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 4. 2017 č.j. KRPA-502629-22/ČJ-2017-000022 uložena povinnost opustit území České republiky dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to do 60 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání. Podle potvrzení konzulárního oddělení Velvyslanectví Republiky Kazachstán ze dne 29. 6. 2017 a ze dne 7. 7. 2017 žalobkyně dne 6. 3. 2017 podala žádost o vydání nového cestovního pasu v souvislosti s uplynutím lhůty platnosti starého; lhůta pro vydání pasu v tomto případě neznámá. Žalobkyně svými podáními ze dne 3. 7. 2017 požádala o odklad vykonatelnosti rozhodnutí o povinnosti opustit území a současně požádala o stanovení nové lhůty k vycestování. Upozornila správní orgán prvního stupně na skutečnost, že dosud není vyhotoven její cestovní pas. Dne 7. 7. 2017 se žalobkyně dostavila na pracoviště správního orgánu prvního stupně a požádala o vydání dalšího výjezdního příkazu z důvodu, že má přes konzulární oddělení kazašského velvyslanectví v Praze požádáno o vydání nového cestovního dokladu. V sobotu dne 8. 7. 2017 uplynula platnost výjezdního příkazu žalobkyně. Žalobkyně se dne 10. 7. 2017 dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem vyřešení svého pobytu na území České republiky. Ve svém obsáhlém ručně psaném podání ze dne 10. 7. 2017 pak žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně vysvětlila svoji situaci. Dne 11. 7. 2017 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Při svém výsledku pak uvedla, že poprvé přicestovala do České republiky asi v roce 2006 na studentské vízum z Kazachstánu, přijela sama; po asi dvou letech odjela zpátky domů do Kazachstánu. Do České republiky se vrátila asi v roce 2011 a od té doby je nepřetržitě v České republice. Naposledy přicestovala za snoubencem, který byl ze Slovenska; v současné době s ním už není v kontaktu, rozešli se v roce 2014. Dne 10. 7. 2017 se dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně, aby řešila svou bytovou situaci. Žádala o trvalý pobyt, ale nebyl jí udělen. Naposledy žádala o vízum strpění, bylo to dne 18. 5. 2017, bylo zamítnuto. Jednou žádala o azyl, nebyl jí udělen. Věděla, že jí byla uložena povinnost opustit území České republiky. Nevycestovala, protože neměla cestovní doklad. Je svobodná, děti nemá. Kamarádka a přítel jí pomáhali a také využívala služeb neziskových organizací. Bydlí na lodi H. pro lidi bez přístřeší. V České republice nemá byt, dům ani majetek. Peníze má při sobě. Je zdravá, pravidelně neužívá žádné léky. V České republice nemá žádné příbuzné. Na území České republiky se nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči a nelze tuto povinnost nebo péči o ni zajistit jiným způsobem. V České republice ani v Evropské unii nemá nikoho, kvůli komu by ukončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, ani s nikým takovým nesdílí společnou domácnost. Dluží zde za pokuty za jízdné. Žalobkyně má jen tatínka, který žije s novou rodinou v Rusku; když má možnost, tak jí i finančně pomůže, ale není to tak jednoduché; má ještě dvě sestry, které žijí také v Rusku; v Kazachstánu nemá nikoho, matka jí zemřela. V České republice se stýkala

s českými občany, nemá zde kulturní nebo společenské vazby. V domovské zemi nemá žádný majetek. Na území České republiky nepáchala trestnou činnost, nepožívá návykové látky, které by měly vliv na její současný zdravotní stav. Má zde českého přítele, jmenuje se P. Z., nar. X, bydlí na adrese P. Znají se asi šest let a seznámili se v baru Č. k. Nežijí ve společné domácnosti. V případě správního vyhoštění žalobkyně vycestuje dobrovolně.

9. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 7. 2017 č. ZS36345 vycestování žalobkyně do Republiky Kazachstán je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 7. 2017 č.j. KRPA-252297-19/ČJ-2017-000022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Podle sdělení Úřadu městské části Praha 1, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, oddělení sociální prevence (podepsaného vedoucím oddělení sociální prevence a sociálním kurátorem pro Prahu 1) ze dne 18. 12. 2017 č.j. ÚMČP1 OSP/2017 tento orgán s žalobkyní spolupracuje intenzivně na saturaci jejích potřeb ohledně zázemí v České republice; klientka má velký zájem zde pracovat a žít trvale, neboť na území České republiky má partnerský vztah s občanem Evropské unie a v zemi jejího původu již nemá žádné rodinné vazby, které by mohla dál udržovat, neboť její prarodiče již zemřeli a s původní rodinou neudrhuje kontakty; ze strany sociálního kurátora trvá permanentní spolupráce. Ministr vnitra vydal závazné stanovisko ze dne 18. 5. 2018 č.j. MV-25142-2/OAM-2018, jímž potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 11. 7. 2017 č. ZS36345 a konstatoval, že vycestování žalobkyně do Republiky Kazachstán je možné. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2018 č.j. CPR-21297-9/ČJ-2017-930310-V238 bylo odvolání žalobkyně dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí,*
 12. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
 13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných*

vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

14. Soud dospěl k závěru, že uložení správního vyhoštění žalobkyni v posuzovaném případě bylo nepřiměřené. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně se aktivně snažila řešit svou situaci. Jak vyplývá z potvrzení konzulárního oddělení Velvyslanectví Republiky Kazachstán ze dne 29. 6. 2017 i ze dne 7. 7. 2017, žalobkyně dne 6. 3. 2017 podala žádost o vydání nového cestovního pasu v souvislosti s uplynutím lhůty platnosti pasu starého, přičemž do doby vydání těchto potvrzení nový cestovní doklad stále nebyl vydán. Žalobkyně na tuto skutečnost opakovaně upozorňovala správní orgán prvního stupně a rovněž požádala o odklad vykonatelnosti rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území České republiky (proti němuž již dříve podala odvolání), jakož i požádala o stanovení nové lhůty k vycestování. Žalobkyně se opakovaně dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně a snažila se řešit svou situaci, přičemž ke správnímu orgánu prvního stupně se dostavila i dne 10. 7. 2017, tj. hned v první pracovní den po skončení platnosti jejího výjezdního příkazu, podle něhož měla vycestovat do 8. 7. 2017.
15. S ohledem na snahu žalobkyně aktivně řešit svou situaci (zejména s ohledem na její snahu obstarat si nový cestovní pas, o nějž požádala již cca čtyři měsíce před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), jakož i na skutečnost, že její nelegální pobyt na území České republiky byl zjevně neúmyslný a hned v první den po skončení platnosti výjezdního příkazu se dostavila na pracoviště cizinecké policie, je protiprávní jednání žalobkyně závažné jen minimálně. Rovněž je nezbytné přihlídnout ke skutečnosti, že její cestovní pas přes žádost (jež byla podána cca 4 měsíce před uplynutím platnosti výjezdního příkazu) stále nebyl vydán, což žalobkyni objektivně znemožňovalo vycestovat.
16. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem soud uzavřel, že protiprávní jednání žalobkyně má jen minimální závažnost, pročez v daném případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně bylo nepřiměřené ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
17. Soud alespoň stručně vypořádá další žalobní námitky:
18. Žalobkyně tvrdila, že poté, co předložila správnímu orgánu potvrzení vydané zastupitelským úřadem Kazachstánu v České republice o tom, že její pas ještě není vyhotoven, jí bylo řečeno, že stejné potvrzení, ale aktuální, má přinést dne 7. 7. 2017 a na základě toho jí výjezdní příkaz bude prodloužen. Soud k tomu uvádí, že v případě, že by toto tvrzení bylo pravdivé, by tato skutečnost neměla přímý vliv na otázku naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění, na druhou stranu by však na vydané rozhodnutí o uložení správního vyhoštění bylo třeba nahlížet jakožto na překvapivé a narušující zásadu legitimního očekávání, jakož i snižující předvídatelnost vydaného rozhodnutí. Přestože žalobkyně tuto námitku vznesla ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 7. 2017 (správnímu orgánu doručeno dne 17. 7. 2017), žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. Tím dle závěru soudu žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

19. Pokud jde o žalobní bod, že se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou, že by v případě návratu do Kazachstánu žalobkyně byla ohrožena bezdomovectvím, jakož ani nijak neodůvodnil závěr, že zázemí ani sociální vazby nemá ani v České republice, soud tuto shledal nedůvodnou. Žalovaný na s. 6 napadeného rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, že žalobkyně naposledy přicestovala na území České republiky v roce 2011, a to z domovského státu, kde pobývala zhruba dva roky (poté, co do Kazachstánu vycestovala z České republiky, pozn. Městského soudu v Praze), tudíž lze mít za to, že by opětovný pobyt žalobkyně v zemi jejího původu neměl být zcela nemožný; pokud jde o to, že v Kazachstánu žalobkyně nemá mít dle svého tvrzení žádné zázemí, žalovaný podotkl, že žádné zázemí nemá žalobkyně ani v České republice – ani v České republice žalobkyně nemá žádné vazby, jistotu bydlení či jiné sociální jistoty. Na s. 5 svého rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že na území České republiky žalobkyně nevlastní žádný majetek, nevybudovala si žádné kulturní či sociální vazby, finanční prostředky pro pobyt na území České republiky jí poskytli přátelé, rovněž využívala služeb neziskových organizací. Na území České republiky má (partnera, pozn. Městského soudu v Praze) občana České republiky pana Z., se kterým však nesdílí společnou domácnost, ona sama t.č. bydlí na lodi H. Městský soud v Praze odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostatečné, ztotožňuje se s ním a podotýká, že s ohledem na shora uvedené je zřejmé, že žalobkyně má na území České republiky jen zcela minimální zázemí, přičemž mimo území Kazachstánu nepobývá natolik dlouhou dobu (od roku 2011), aby nebylo možné obnovit zpřetrhané vazby (ve smyslu vazeb sociálních, jelikož matka žalobkyně již zemřela a otec bydlí s novou rodinou v Rusku). Přestože vytvoření zázemí ve své domovské zemi bude pro žalobkyni jistě nesnadné, soud uzavřel, že to není nemožné.
20. K tvrzení žalobkyně, že pokud žalovaný uvádí, že nemusí přímo vycestovat do Kazachstánu, není jí jasné, kam by měla vycestovat, soud podotýká, že žalobkyně může vycestovat nejen do Kazachstánu, nýbrž do kterékoliv jiné země, v níž získá platné oprávnění k pobytu.
21. Ani námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců Městský soud v Praze neshledal důvodnou. Jak žalobkyně uvedla, jejím partnerem je sice občan České republiky, k tomu soud však dodává, že s tímto partnerem nesdílí společnou domácnost a žalobkyně na území České republiky navíc nemá žádné jiné příbuzné či jí blízké osoby. Skutečnost, že žalobkyně má v České republice partnera, pak sama o sobě nemůže postačovat k závěru o nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud pak jde o námitku, že žalovaný mohl kontaktovat sociálního kurátora, popř. přítele žalobkyně, soud uvádí, že takový postup v posuzovaném případě považuje za nadbytečný, neboť správními orgány zjištěný skutkový stav je dostatečný (tento nijak významně ostatně nezpochybnila ani sama žalobkyně ve své žalobě).
22. Co se týče námitek žalobkyně proti závazným stanoviskům Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky a ministra vnitra, jakož i ohledně tvrzené nemožnosti vrátit se do Kazachstánu, soud uvádí, že v závazných stanoviscích tyto správní orgány dospěly k logickým, správným a přezkoumatelným závěrům. Je třeba podotknout, že sama žalobkyně neuvedla žádný konkrétní důvod, který by mohl bránit jejímu návratu do Kazachstánu (s výjimkou toho, že tam nemá žádné vazby a byla by tam ohrožena bezdomovectvím), resp. pro který by jí hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Dle sdělení Zastupitelského úřadu v Kazachstánu v České

republice, jež je obsaženo ve správním spise, o žádosti kazašského občana o azyl v jiné zemi by neměl mít jeho domovský stát informaci; návrat a zařazení zpět do společnosti takové osoby je většinou bezproblémový; pokud se kazašští občané legálně vrátí do vlasti a mají v pořádku všechny související dokumenty vyhotovené českými orgány, neměl by jim ze strany domácích orgánů hrozit postih; v obecné rovině lze dodat, že v případě jakéhokoliv postihu v Kazachstánu podléhá tento postih soudnímu systému v dané zemi.

23. Jak vyplývá ze zpráv založených ve správním spise, dodržování lidských práv v Kazachstánu není zcela bezproblémové. Na druhou stranu soud podotýká, že z tvrzení žalobkyně nevyplývá, že by právě jí v Kazachstánu hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy. Ohledně nebezpečí vážné újmy zákonodárce v § 179 zákona o pobytu cizinců vymezil obdobnou definici nebezpečí vážné újmy jako v § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). Proto lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se azylu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z tvrzení žalobkyně nevyplývá. Z uvedených důvodů soud neshledal důvodnými námitky žalobkyně proti závazným stanoviskům, jakož ani námitky týkající se situace v Kazachstánu či žalobkyní tvrzeného porušení zásady *non-refoulement*.
24. Žalobkyně dále namítala: „*Pokud je jedinci položena otázka 'Můžete vycestovat?', je to chápáno tak, zda dotyčnému nehrozí fyzická překážka, tedy, rozhodně ne ve smyslu, zda mu hrozí nebezpečí. Otázka by v takovém případě měla znít, zda mi hrozí v zemi původu nebezpečí a ne, zda mohu vycestovat.*“ Soud uvádí, že z protokolu správního orgánu prvního stupně o výsledku žalobkyně vyplývá, že žalobkyni byla položena otázka „*Je Vám známa nějaká překážka nebo důvod, který by Vám znemožňoval vycestování z území ČR?*“, přičemž žalobkyně v reakci na tuto otázku upozornila správní orgán na svého přítele, občana České republiky. Soud danou otázku považuje za natolik jednoznačnou, že v reakci na ni by osoba, která by vnímala existenci reálného nebezpečí vážné újmy ve své vlasti, na takovou újmu jistě poukázala. To však žalobkyně neučinila. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně žádnou konkrétní okolnost, z níž by vyplývala existence reálného nebezpečí vážné újmy její osobě, nezmínila ani v žalobě, soud považuje tuto námitku za zjevně nedůvodnou.
25. Ze shora uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s., jakož i pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. Žalobkyně měla ve věci úspěch, náleží jí proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by jí v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady, od soudního poplatku pak byla osvobozena ze zákona dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Z uvedených důvodů soud ve druhém výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. října 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně